

А когато малкитѣ дѣца спѣха, виждаха я въ своитѣ сѣнища какъ тя лети, какъ имъ се усмихва отъ колесницата си и хвърля имъ отъ тамъ цвѣтя, които падаха къмъ тѣхъ като малки пѣстри пеперудки...

И тѣ простираха радостно рѣцѣ къмъ нея, зовѣха я. — Царице Пролѣтъ, Царице Пролѣтъ, — викаха тѣ — ела Царице, хвъркай по-скоро... И тя все летѣше, летѣше...

Написа: Литвиновъ — Орлинъ.

КРАСОТА И СМЪРТЬ.

(Разказъ — за дѣца и юноши).

Прѣкрасенъ билъ Сади; всички въ единъ гласъ го наричали най-красивъ юноша въ цѣлата Персия.

Неговиятъ ръстъ билъ величественъ, вървежътъ му лекъ, чернитѣ му очи пламтѣли, сѣкашъ искри пуцали; лицето му било бистро, ясно, като майско утро, а дългитѣ му коси падали на къдри върху раменѣтъ му, — съ една рѣчь, цѣлата негова външность била чудно хубава и събуждала у всички възторгъ и удивление.

Прѣкрасенъ билъ Сади, ала сърдцето му било пълно съ високомѣрие — най-лошата отъ човѣшкитѣ слабости. Всеобщото прѣкланяне прѣдъ неговата красота го направило гордъ и високомѣренъ. Той смѣталъ себе си за нѣщо по-горѣ отъ другитѣ, защото прѣвъзхождалъ всички съ красотата на тѣлото си.

Опияненъ така отъ чувството на прѣвъзходство надъ другитѣ, вървѣлъ той веднажъ и мислѣлъ какъ би могълъ още повече да очуди хората съ себе си. Вървейки, той наближилъ до една гора. Срѣдъ гжсто прѣплетени клоне той съгледалъ малка пжтечка и поискалъ да узнае, кждѣ води тя. Той тръгналъ по нея, и безъ да обръща внимание на неудобствата, вървѣлъ все напредъ, като съ трудъ разбутвалъ гжститѣ клоне прѣдъ себе си. Дълго вървѣлъ той така по неудобната пжтечка, доката най-послѣ стигналъ до единъ гробъ, обрасълъ съ

мжхъ. Гробътъ билъ покритъ съ мраморна плоча. Съ страхъ и любопитство се приближилъ Сади до гроба и прочелъ слѣдующия надписъ на плочата:

„Тукъ почиватъ, тихо спящи, двѣ сестри. По-старата отъ тѣхъ боговетѣ я бѣха надарили съ неземна красота, а на по-младата ѣ се бѣ паднала печална грозота. Пжтнице, повдигни камъка и се убѣди въ истинността на тѣзи думи!“

— Неземна красота! — извикалъ Сади. — Може би тя е била по-красива отъ мене? — И той неспокойно повдигналъ камъка, за да се убѣди въ това. Ала Сади не видѣлъ друго освѣнъ два човѣшки скелета, повити въ полуизгнилъ саванъ. Двата бѣли черепа били еднакво голи, еднакво лишени отъ всѣкаква прѣлестъ.

Треперящъ, отдрѣпналъ се Сади отъ гроба и въ неговата душа прозвучалъ въ това врѣме глухъ гласъ:

„Глупецъ! Ти мислѣше да намѣришъ *нѣизмѣнено* послѣ смъртъта онова, което е врѣменно въ живота. Видѣ сега тукъ сждбата на всичко земно; и красота и грозота сѣ едно и сжщо нѣщо ги очаква — изгниване — изчезване. Бжди мждъръ и разбери, че вѣчна е само красотата на душата, вѣчно е само истинското добро въ хората.“

Прѣведе: Ив. Ап. Поповъ.

